

ad § 16.

En Minoritet (Rahser og Larsen) antager, at da der handles om en communal Beskatning, bør Overligningscommissionen i Righed med, hvad der er bestemt for de øvrige Dele af Riget fremgaae ved communale Valg, og foreslaaer, at der efter Ordene „der bestaaer af“ sættes „Overpræsidenten og 2 af Borgerrepræsenterne udenfor deres og Magistratens Midte valgte Mænd.“

I saa Fald forandres det derpaa følgende Ord „Indenrigsministeriet“ til „Magistraten“.

ad § 18.

Fleertallet, der er enigt i § 16, formener, at Udgifterne ved Overligningscommissionen bør fastsættes i Kongerigets Finanslov og godtgjøres af Communen.

Det samme Mindretal, der er imod § 16, formener, at § 18 bør udgaae.

ad § 19.

Hvis Forslaget til § 14 vedtages, er der ingen Grund til at beholde sidste Punktum.

ad § 20.

Marstallet 1812 bliver at rette til 1840 og den fornødne Forandring at foretage, hvis Classeskatten bortfalder.

R. Jensen, Kraiberg og Rugaard formene, at Enhver, der svarer Indkomstskat, bør være Vælger og valgbar, og foreslaae Paragraphen forandret i Overeensstemmelse dermed.

Et Mindretal af Udvalget (Jessen) anseer Indførelsen af en Indkomstskat for meget betænkelig. Kan denne mueltigen i Statsøiemed, for et kort Tidsrum og i extraordinaire Tilfælde, være nødvendig og derfor taalelig, saa er det derimod efter Mindretallets Formening neppe rigtigt at anvende den i communale Øiemed og som fast Beskatning, allerede af den

Grund, at det ikke vil være Communen, som det derimod i mange Tilfælde er Staten, muligt at ramme Indkomsten i det Dieblit, den af Skatyderen modtages. — Som Indkomsten alene ikke giver nogen Maalestof for Individets Skatteevne, saa afgiver den end ikke noget Skatteobject, naar den først søges rammet, efter at den er forbrugt, efterat den Intet har efterladt til Forgøelse af Yderens Formue, og efterat de Forhold, der medførte dens Tilbliven, ere forandrede uden at kunne gjentages. Det Formaal, som en Indkomstskat skulde stille sig, og hvori den skulde søge sit Forsvar, at undgaae dens Vilkaarlighed, som gjør sig gjældende, naar Individets hele Skatteevne (Formue og Velighed) skal bedømmes, vil i Reglen ikke kunne fyldestgøres og mindre end nogeninde ved Lovudkastets halve Forholdsregler til at udfinde Sandheden. — Men selv ved den skarpeste, meest nærgaaende Inquisition, selv ved en noksaa hensynsløs Indtrængen paa Privatlivets Enemærker, vil det ikke være muligt at erholde paalidelig Kundskab om Skatteydernes Skatteindkomst. Selvangivelsen er dertil et meget upaalideligt Middel. Det er i de hyppigste Tilfælde end ikke muligt for Skatteyderen selv at beregne Indkomsten rigtigt, og skal da hans egen Angivelse være Reglen for hans Afgift, ville de meest Samvittighedsfulde, de Ordentligste og Npiagtigste være langt værre farne end de mindre Samvittighedsfulde, de mindre Ordentlige. Efterhaanden som det erfares, at disse have staaet sig vel ved at have ansat deres Indtægt for lavt, vil Antallet paa dem, der høie Samvittigheden efter Fordelen, efter al Sandhynlighed tiltage. Erfaringen ogsaa her i Landet har godtgjort, at disse Følger ere uadskillelige fra en Indkomstskat, og nødsagebe i sin Tid Regjeringen til efter 5 Aars Forløb at ophæve den ved Forordningen Sde Februar 1810 for et Tidsrum af 8 Aar paalagte Indkomstskat. — Der synes efter det saaledes Anførte ikke at være Grund til nu at indføre denne Beskatningsmaade, men meget mere at undgaae den, indtil det har viist sig, at det ikke ad Lovgivningsveien og gennem Administrationen er mueltigt i en væsentlig Grad at afhjælpe de Mangler og rette de Feil, som hidtil have klæbet ved Paaligningen af Formue-